

Sygn. akt IC 3134/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant: Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w K.

o zapłatę 5 000 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 3134/14

UZASADNIENIE

Powód K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w K. kwoty 5 000 zł z tytułu zadośćuczynienia za utrudnianie kontaktu z obrońcą przez stronę pozwaną.

Powód wskazał, że jest to kwota za poniesione straty moralne i merytoryczne związane z utrudnianiem przez funkcjonariuszy służby więziennej kontaktu z obrońcą A. W. z Kancelarii Adwokackiej w G. wskazując, że w dniu 15 grudnia 2014 roku odebrał list polecony od mecenas A. W., który został wysłany w dniu 9 grudnia 2004 roku, a który do Zakładu Karnego w K. doręczono 11 grudnia 2014 roku, a powodowi dopiero 15 grudnia 2014 roku. Zdaniem powoda jest to celowe, nieuzasadnione i niedopuszczalne utrudnienie kontaktu z obrońcą, bowiem taka przesyłka powinna być doręczona bezzwłocznie osadzonemu, a nie przetrzymywana przez administrację ZK i takie działania mają na celu jedynie znęcanie się psychiczne nad powodem.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu wg norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego podnosząc, że przesyłka kierowana z Kancelarii Adwokackiej do powoda była przesyłką urzędową bez zwrotnego potwierdzenia odbioru i przyznała, że wpłynęła do Zakładu Karnego w K. w dniu 11 grudnia 2014 roku. Strona pozwana podniosła, że wydawanie przesyłek osadzonemu reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 października 2012 roku w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności. Strona pozwana wskazała, że przepisy nie regulują terminu, w jakim ma być doręczona korespondencja osadzonemu w przypadku, gdy jest przesłana bez zwrotnego dowodu doręczenia, niemniej jednak można w takich przypadkach zastosować treść § 109 ust. 3, zgodnie z którym potwierdzenie odbioru przekazuje się placówce

pocztowej, nie później niż trzeciego dnia roboczego od daty wpływu korespondencji. W ocenie strony pozwanej korespondencja została przekazana powodowi w terminie zgodnym z uregulowaniami rozporządzenia, a tym samym nie można mówić o jakimkolwiek celowym działaniu funkcjonariuszy, a skierowane przeciwko pozwanemu zarzuty należy uznać za bezzasadne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 grudnia 2014 roku do Zakładu Karnego w K. wpłynęła przesyłka od z Kancelarii Adwokackiej(...)w K. adresowana do powoda K. S.. Była to przesyłka bez zwrotnego potwierdzenia odbioru.

Dowód:

- kserokopia dziennika korespondencyjnego - karta 26
- zeznania powoda - karta 46

Przesyłkę doręczono powodowi w dniu 15 grudnia 2014 roku.

Dowód:

- kserokopia rejestru korespondencji urzędowej doręczonej osadzonemu - karta 29,30
- zeznania powoda - karta 46

Korespondencja do powoda zawierała bliżej nieokreśloną treść.

Dowód:

- zeznania powoda - karta 46

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu, w tak ustalonym stanie faktycznym brak jest podstaw do stwierdzenia, by po stronie pozwanej występowało działanie celowe niezgodne z przepisami obowiązującego prawa, a zmierzające do utrudniania powodowi kontaktu z adwokatem A. W.. Powód nie wykazał, na czym miało polegać utrudnianie kontaktu z obrońcą, tym bardziej, że wskazał podczas zeznań, że treść tej przesyłki zachował dla siebie. Samo przekazanie przez stronę pozwaną przesyłki od adwokata po czterech dniach, który zresztą nie wiadomo, czy w istocie był obrońcą powoda, bowiem tego powód nie wykazał zgodnie z art. 6 k.c., nie stanowi utrudniania kontaktów z obrońcą. Powód zeznając, nie był w stanie wskazać na czym miało polegać celowe utrudnianie kontaktów z obrońcą i psychiczne znęcanie się nad powodem. Ponadto powód wskazał, że przesyłka winna być doręczona mu bezzwłocznie. Sąd dokonuje oceny stanu faktycznego w kontekście obowiązujących przepisów prawa. W ocenie Sądu, skoro po pierwsze powód nie wykazał, by adwokat A. W. była jego obrońcą, po drugie, by chodziło o nawiązanie kontaktu między adwokatem a powodem związanego z określonymi terminami procesowymi, wniesieniem środków zaskarżenia lub odwoławczych, to brak jest podstaw do uznania, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, bądź szkody po jego stronie.

Zdaniem Sądu, w kontekście przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 października 2012 roku w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności, nie wynika termin doręczania przesyłek osadzonemu przez administrację zakładu karnego. Oczywiście jest, że priorytetowe winny być przesyłki doręczane z potwierdzeniem odbioru. Z tych względów nie sposób uznać, by strona pozwana naruszyła te przepisy.

Dobraami osobistymi człowieka są w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają one pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach (art. 23 k.c.). Przepis ten ma charakter szczególny, bowiem jest w nim zawarta jedynie ogólna zasada, że dobra osobiste wymienione w nim przykładowo, pozostają pod ochroną prawa cywilnego, niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Nie wskazuje on natomiast środków ochrony, a więc sankcji przewidzianych na wypadek ich naruszenia. Te zostały wymienione, ale również niewyczerpująco w przepisie art. 24 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

O tym, czy w konkretnym przypadku można mówić o naruszeniu dobra osobistego, nie mogą decydować subiektywne odczucia osoby uważającej się za pokrzywdzoną, lecz decydujące znaczenie ma to, jaką reakcję naruszenie to wywołało w społeczeństwie. Z art. 24 § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż ochrona dóbr osobistych przysługuje jedynie przed działaniem bezprawnym. Przesłanka bezprawności działania ujmowana jest w prawie cywilnym szeroko. Przyjmuje się, że bezprawnym jest każde działanie sprzeczne z normami prawnymi, z porządkiem prawnym oraz z zasadami współżycia społecznego. W kontekście ustalonego stanu faktycznego nie sposób uznać, że strona pozwana działała bezprawnie i z tego względu powództwo podlegało oddaleniu.

Zdaniem Sądu, nie zostały spełnione przesłanki z art. 417 § 1 k.c., zgodnie z którym za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Jak wskazano wyżej, brak jest przepisów, z których wynika obowiązek bezzwłocznego przekazywania korespondencji osadzonemu w zakładzie karnym, tym bardziej, że powód nie udowodnił charakteru przesyłki, w odniesieniu do której można byłoby stwierdzić, że jej przekazanie po czterech dniach stanowiło utrudnianie kontaktów z obrońcą.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając je od powoda jako przegrywającego proces na rzecz strony pozwanej, a koszty te stanowią koszty zastępstwa procesowego.

31.03.2015 r.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi za pośrednictwem Dyrektora ZK w (...). (ustalić w ZK K., czy został tam przetransportowany);

2. kal. 14 dni.